

תפ"ח 16808/09/14 - מדינת ישראל - פרקליטות מחוז ת"א נגד אילן בן עמי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תפ"ח 16808-09-14 מדינת ישראל נ' בן עמי (עציר) 26 מרץ 2017

בפני: כב' השופט גלעד נויטל, אב"ד
כב' השופט מאיר יפרח
כב' השופטת גיליה רביד
בעניין: מדינת ישראל - פרקליטות מחוז ת"א (פלילי) -
ע"י ב"כ עו"ד יעל הראל
נגד
אילן בן עמי -
ע"י ב"כ עו"ד אלעד רט

גזר דין

השופט גלעד נויטל, אב"ד:

הנאשם הורשע פה אחד, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות הבאות: **רצח בכוונה תחילה**, לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, **איומים** (ריבוי מקרים), לפי סעיף 192 לחוק העונשין, **ושיבוש מהלכי משפט**, לפי סעיף 244 לחוק העונשין. בהכרעת הדין אף דחינו, פה אחד, את טענות הנאשם לתחולת סעיף 300א(א) לחוק בעניינו (עונש מופחת בעבירת רצח), וקבענו **שאין** להטיל על הנאשם עונש מופחת בגין עבירת הרצח שביצע.

ביום 6.3.17 הצדדים טענו לעונש, והוגשה הצהרת נפגעת העבירה (**במ/1**) - בתה של המנוחה. הטיעון לעונש (בתמצית): **התביעה** עתרה להטיל על הנאשם עונש מאסר עולם חובה בגין עבירת הרצח, פיצויים בשיעור המקסימלי הקבוע בחוק לבתה של המנוחה, וענישה מצטברת בגין ההרשעה בעבירות האיומים ושיבוש מהלכי המשפט. **ההגנה** עתרה שלא להטיל על הנאשם ענישה נפרדת בגין עבירת האיומים ועבירת שיבוש מהלכי המשפט, לחילופין, במידה ובית המשפט ימצא לנכון להטיל עונש נפרד, עתרה ההגנה להסתפק במאסר מותנה בלבד, ולחילופין, במידה שבית המשפט ימצא לנכון להטיל ענישה מוחשית נוספת, עתרה ההגנה שהענישה שתוטל תרוצה בחופף לעונש מאסר העולם חובה בגין עבירת הרצח. כמו כן, ביקשה ההגנה להתחשב בהיעדר כל יכולת כלכלית מצידו של הנאשם בקביעת גובה הפיצוי שייפסק.

אלה מעשי הנאשם, על פי הכרעת הדין (בקליפת אגוז): עבירת הרצח שביצע הנאשם: הנאשם ודפנה בר ציון (להלן: המנוחה), נישאו בשנת 2012. **החל מכחצי שנה לאחר נישואיהם ואילך, התנהג הנאשם כלפי המנוחה באופן אובססיבי, שכלל פרצי קנאה, אלימות מילולית, התקפי זעם שלוו בהרמות קול מרובות, שבירת חפצים, איומים בפגיעה שלא כדין בגופה ובשמה הטוב של המנוחה בכוונה להפחידה, התבטאויות תוקפניות בעל פה**

ובאמצעות שליחת מסרונים, גדושי חרפות וגידופים, השפלות ומסרים מאיימים. בעקבות החרפת ביטויי האלימות ועלייה בתדירותם, ועל רקע גילויי הקנאה מצד הנאשם שגרמו למנוחה חשש ממשי מפניו, ולבקשת המנוחה, הוצא נגד הנאשם, ביום 1.4.14, צו הרחקה, אשר הוארך. לאחר הוצאת צו ההרחקה, עברו הנאשם והמנוחה להתגורר בנפרד זה מזה. בתאריך 14.8.14, בשעה 10:30 לערך, הגיעה המנוחה לדירת הנאשם לפי בקשתו. במהלך שהייתם בדירת הנאשם, פרץ ויכוח בין הנאשם למנוחה על רקע דברי המנוחה באותו מעמד בדבר סיום הקשר הזוגי ביניהם, בעוד שהנאשם קיווה לשקם את הקשר, ואף הציע להצטרף אל המנוחה לבילוי משותף בדירתה בצפת, הצעה שנדחתה על ידי המנוחה. הנאשם חש קיפוח, תסכול וזעם רב, וגמלה בלבו החלטה לגרום בכוונה תחילה למותה. לשם כך נטל הנאשם פטיש ברזל, התקרב אל המנוחה שפנתה לעבר דלת הכניסה, כשהיא לא רואה את מכת הפטיש הניחתת עליה, והנאשם הלם באמצעות הפטיש בחוזקה בראשה של המנוחה פעמיים, עד שנפלה. בעוד המנוחה שרועה על הרצפה, כיסה הנאשם את ראשה בבגד, והמשיך להלום בראשה באמצעות הפטיש עוד מספר פעמים. כתוצאה ממכות הפטיש שהנאשם היכה בראשה של המנוחה, נגרמו למנוחה שבירים וחבלות מרובות בראשה שגרמו לנזק חמור למוחה, והביאו למותה של המנוחה. במעשיו המתוארים לעיל גרם הנאשם למותה בכוונה תחילה של המנוחה. עבירת האיומים (ריבוי מקרים) שביצע הנאשם: כחצי שנה ואילך לאחר נישואיהם של הנאשם והמנוחה, התנהג הנאשם כלפי המנוחה באופן אובססיבי, שכלל, בין השאר, כאמור, גם איומים בפגיעה שלא כדין בגופה ובשמה הטוב של המנוחה בכוונה להפחידה, התבטאויות תוקפניות בעל פה ובאמצעות שליחת מסרונים, שבהן גם מסרים מאיימים. עבירת שיבוש מהלכי המשפט שביצע הנאשם: מיד לאחר שהנאשם רצח את המנוחה, ובכוונה להכשיל את ההליך השיפוטי ולהימלט מאימת הדין, נטל הנאשם את הפטיש, ניקה אותו וזרק אותו לחלל אחסון תת תקרת; בהמשך, הנאשם נטל את מכשירי הטלפון הניידים שלו ושל המנוחה, סגר את חלונות הדירה, נעל את הדלת ונמלט; במהלך מנוסתו, השליך הנאשם את מכשיר הטלפון הנייד שלו בפח אשפה בקרבת דירת הנאשם, נסע לספארי ברמת גן, שם השליך את מכשיר הטלפון הנייד של המנוחה; בהמשך לכך, עבר הנאשם במספר מקומות עד לתאריך 17.8.14, מועד שבו נעצר הנאשם על ידי המשטרה; בפעולותיו דלעיל הנאשם כך פעל כדי להקשות על גילוי הרצח, להעלים ראיות, להקשות על איתורו ועל תפיסתו, ולעכב ולהקשות על חקירת המשטרה. במעשיו המתוארים לעיל הנאשם גם איים על המנוחה (ריבוי מקרים), ושיבש מהלכי משפט.

ראיות וטענות לעונש:

ראיות התביעה לעונש: הצהרה במ/1 מאת **נפגעת העבירה - נטע בר ציון, בתה של המנוחה:** המוות של אמה מלווה אותה יום יום. הדרך האכזרית בה נלקחה השאירה בה צלקת עמוקה. נוצר משבר אשר נמשך עד היום ופוגע בה, בבן זוגה ובמשפחתה. ישנה תחושת חיים בתוך אבל. ניסיונות לבניית חיים חדשים מלווים במאבקים וכאב רב. תכנון חתונה ומחשבות על הקמת משפחה נעשים בעצב גדול, כיוון שאמה לא תלווה אותה בחוויות אינטימיות ומעצמות אלו. מותה סוקר רבות ע"י התקשורת וחייה הפרטיים נחשפו לציבור. היא חשה חדירה לפרטיות שלה ושל משפחתה. בעזרת עזרה מקצועית (המלווה בהוצאות כספיות גבוהות) היא מצליחה, עם כל הכאב, להתנהל ולהמשיך בחייה. בעקבות המוות של אמה, אשר היתה שותפה במסעדה מצליחה, נגרעו ממנה זכויות עסקיות. היחסים וההסכמות שהיו לאמה עם שותפיה אינם חלים עליה. על כן, היא הפסידה וממשיכה להפסיד סכומי כסף גדולים. בנוסף, עסק נוסף אשר פתחה אמה בשלושת החודשים האחרונים לחייה, נאלץ להיסגר. הדבר היה כרוך בהוצאות רבות והפסד כספי בסדר גודל של מאות אלפי שקלים. אמה היתה בן אדם של אהבה ושמחה. הקשר הקרוב והאוהב שלהן נגדע בבת אחת ובאכזריות רבה. החלל העצום שאמה השאירה אחריה לעולם לא יתמלא.

לא הוגשו ראיות לעונש מטעם הנאשם.

טיעוני התביעה לעונש (עמ' 268-270 לפר' - תמצית): התובעת עתרה להטיל על הנאשם מאסר עולם בגין עבירת הרצח בה הורשע. באשר לפיצויים, טענה התובעת כי בפרשת טווק, נפסק כי יש להגביל את סכום הפיצויים בגין נפגע אחד לכדי הסכום המירבי של 258,000 ש"ח, ויהיו מספר נפגעי העבירה ככל שיהיו. על כן, עתרה התובעת להטיל על הנאשם את הסכום המירבי בסך של 258,000 ₪, כפיצוי לבתה של המנוחה. באשר להרשעת הנאשם בעבירות נוספות מלבד עבירת הרצח, התובעת טענה כי בדרך כלל כאשר המדינה מייחסת לנאשם עבירת רצח, יש נטייה שלא לייחס לנאשם עבירות נוספות. דא עקא, שנטייה זו תלויה בטיב העבירות הנוספות, בתקופה בהן הן נעברו, ועד כמה יש בהן פגיעה בערכים המוגנים. לדברי התובעת, באשר לעבירת האיומים, לאור העובדה שמדובר בעבירה שנפרשה והתמשכה במשך תקופה ארוכה לפני הרצח, לטענת התביעה לא ניתן להתייחס אליה כחלק מעבירת הרצח ולראותם כ"אירוע אחד" (כפי שפורש בהלכת ג'אבר), ויש מקום לציין את העבירות האלה בנפרד מעבירת הרצח. לדברי התובעת, לאחר קריאת הכרעת הדין באשר למסכת הטרור והאיומים שעברה המנוחה בתקופה שקדמה לרצח, נראה שהחלטה זו מקבלת משנה תוקף ויש לדעת התביעה להשית על הנאשם ענישה נוספת ומצטברת בגין עבירת האיומים. באשר לערך המוגן בעבירת האיומים, הרי שמדובר על הגנה על שלווה נפשו של אדם, בטחונו וחירות פעולתו. באשר למדיניות הענישה הנהוגה, התובעת הגישה פסיקה. באשר לנזק שנגרם מביצוע העבירה, טענה התובעת שנראה שלאור הראיות שהוצגו בבית המשפט והממצאים העובדתיים שנקבעו בהכרעת הדין, הנזק שנגרם למתלוננת, עוד בתקופה שקדמה לרצח, הוא משמעותי ויש לתת לו משקל רב. באשר לסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירות, לדברי התובעת, הרי שדובר באובססיות. עוד טענה התובעת, כי לאור העובדה שמדובר במתלוננת אחת ובעבירות שבוצעו במסגרת מערכת יחסים ותקופה מוגדרת, על פי מבחן הקשר ההדוק שנקבע בהלכת ג'אבר, התביעה ביקשה לראות במסכת האיומים אירוע אחד ולקבוע מתחם אחד לכל העבירות, שנע בין 10 חודשי מאסר בפועל לבין שנתיים וחצי שנות מאסר בפועל. באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, טענה התובעת כי הנאשם לא נטל אחריות, לא בעת חקירת המשטרה ולא בעת ניהול המשפט. לדבריה, העובדה שאין לנאשם עבר פלילי אינה רלוונטית לאור ריבוי העבירות, ולכן התובעת ביקשה למקם את עונשו של הנאשם ברף העליון של המתחם. באשר לעבירת שיבוש מהלכי משפט, התובעת טענה באשר לערך החברתי שנפגע שהוא השמירה על הסדר הציבורי והגנה על שלטון החוק. לדבריה, בחינת מדיניות הענישה הנהוגה מעלה כי ברוב המקרים מדובר על נאשמים המואשמים בעבירה זו לצד עבירות אחרות. התובעת ביקשה שבית המשפט יקבע מתחם. באשר לנסיבות ביצוע העבירה טענה התובעת כי הנאשם תכנן את עבירת השיבוש, והנזק שנגרם מביצוע העבירה היה גיוס כוחות משטרה רבים למציאתו, וכן עשוי היה להיגרם נזק של השמדת חלק מהראיות. הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה היו רצון להימלט ולשבש את עבודת המשטרה, ולדברי התובעת מדובר בנסיבות מחמירות, שמגבירות את חומרת המעשה, והפנתה בעניין זה להכרעת הדין. לדבריה, מספר הפעולות שהנאשם עשה לשם שיבוש מהלכי המשפט, במשך מספר ימים, בזירות שונות, מצדיקות הטלת עונש מצטבר גם בגין עבירה זו. באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, טענה התביעה כי אין נסיבות לקולא. התובעת ביקשה לקבוע מתחם לעבירת השיבוש שינוע בין מספר חודשי מאסר לבין מספר שנים, ולמקם את הנאשם ברף העליון של המתחם. התובעת ציינה שאין בידיה פסק דין של בית המשפט העליון שבו הוטלו מאסרים בפועל מצטברים לעונש מאסר עולם חובה בעבירות נשוא תיק זה, ועדיין לדעת התביעה במקרה הנוכחי יהיה זה נכון לצבור את העונשים. לסיכום, התובעת עתרה להטיל על הנאשם עונש של מאסר עולם חובה בגין עבירת הרצח, פיצויים בגובה המקסימלי הקבוע בחוק לבתה של המנוחה, וענישה מצטברת בגין ההרשעה בעבירות האיומים ושיבוש מהלכי משפט.

טיעוני ההגנה לעונש (עמ' 270-273 לפר'): הסניגור טען שאין חולק באשר לפגיעה שנגרמה כתוצאה ממעשה הנאשם, ומשפטו של הנאשם נוהל לא על עצם אחריותו, אלא על מידת האחריות ועל שאלת הסעיף הנכון מבחינה משפטית שבו יש להרשיעו, כאשר סוגיית הפגיעה והנזק לא היו לרגע שנויים במחלוקת. לדבריו, במקום בו הפגיעה והנזק כל כך קשים, הוא אינו טוען כנגד עצם הטלת רכיב פיצוי. יחד עם זאת, לדבריו, כפי שהוכח במשפט, וכפי שהוצג על ידי התביעה כאחד המניעים של הרצח, לנאשם אין כל יכולת כלכלית. לטענת הסניגור, כיום אין לנאשם דבר חוץ מהבגדים שעל גופו והציוד האישי שיש לו בבית הכלא. אין לו חסכונות, אין לו רכוש, אין לו דירה, אין לו משפחה שיכולה לתמוך בו כלכלית, ובהתחשב בעונש מאסר העולם שצפוי להיגזר עליו ממילא גם אין לו יכולת השתכרות כלשהי בעתיד הנראה לעין. הסניגור ציין שאומנם נכון שהפרמטר המרכזי בקביעת גובה רכיב הפיצוי הוא מידת הנזק שנגרם כתוצאה ממעשה הנאשם, והגם שמדובר בעבירה החמורה ביותר בספר החוקים, ועדיין הסניגור ביקש מבית המשפט להתחשב בכך שלא יהיה ביכולתו של הנאשם לעמוד בכל סכום שייגזר. באשר לעתירת המדינה להטלת ענישה נוספת בגין עבירות האיומים ושיבוש מהלכי משפט, הסניגור סבור שמדובר בעתירה שאיננה ראויה, והוא ביקש לדחות אותה. הסניגור הפנה בעניין זה לסיכומים, שם לדבריו העירו, שאין זה ראוי לייחס לאדם שמואשם בעבירת רצח גם עבירות נוספות קלות יחסית, שכן מדובר בעבירות שהשפעתן על העונש היא ממילא אפסית ושאינן כל אינטרס ציבורי בהשקעת משאבים ציבוריים בניהול הליך בגינן, מקום בו הן נספחות לעבירת הרצח, בייחוד שאין מדובר בקורבן אחר, אלא באותו קורבן. הסניגור טען כי במרבית פסקי הדין בעבירות הרצח ניתן היה מבחינה משפטית פורמלית לייחס לנאשם גם עבירות נוספות, כגון איומים, שיבוש, הפרעה לשוטר, החזקת סכין, וברוב המקרים הדבר לא נעשה כי התביעה בוחרת להתמקד בעבירה החמורה, ולדבריו הטיעון שטענו בסיכומים לעניין עצם ההרשעה בסעיפים אלה, כוחו יפה בשינויים המתחייבים גם לעניין העונש. הסניגור חלק גם על מתחמי הענישה שהציגה התובעת. לדבריו, בנסיבות המקרה שלפנינו, מדובר בשתי עבירות שמתחם העונש ההולם בגינן מתחיל במאסר על תנאי ומסתיים בחודשי מאסר ספורים. הסניגור הפנה לפסיקה. עוד סבר הסניגור, שגם אם יש מקום להטיל ענישה נפרדת, הרי שהעונש הראוי הוא ממילא מאסר על תנאי וזאת לנוכח הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. לדברי הסניגור, מדובר בנאשם יליד שנת 1967, גרוש, אב לשתי בנות מנישואיו הראשונים, שימש כנגן במשך שנים בלהקת "הברירה הטבעית". לדברי הסניגור, עד למעצרו ולעבירות בגינן הוא נשפט, הנאשם נחשב לאדם מכובד מן היישוב, נורמטיבי לחלוטין, וברור שעצם הרשעתו ועצם מעצרו גרמו לפגיעה קשה גם בבני משפחתו, הוריו, בנותיו, גרושתו ואחיו, ולכן לטענת ההגנה, מדובר במי שראוי למקמו ברף התחתון של המתחם. הסניגור הוסיף וציין בקשר לעבירת האיומים, שלטעמו האיומים במקרה הזה נבלעים בעבירת הרצח, ולמעשה התביעה סותרת את דבריה בסיכומים ואת הדברים שכתב בית המשפט בהכרעת דינו, על כך שהאיומים והרצח הם מסכת עובדתית אחת ושהם חלק, כפי שנקבע, מאותה שרשרת אירועים, כאשר התביעה טוענת כעת שמדובר באירועים נפרדים. באשר לעבירת השיבוש טען הסניגור, שמדובר בשיבוש מהסוג הכי לא מתוחכם שאפשר להעלות על הדעת. לדברי הסניגור, מדובר בעבירה שהיא ספונטנית, הרצח לא היה מתוכנן מראש, ובוודאי גם מבחינת זמנים לא ניתן היה לתכנן את השיבוש. היא נעשתה בסערת רגשות מיד לאחר הרצח. לטענת הסניגור, השיבוש של הנאשם הוא קל, ונלווה לעבירה חמורה של רצח, כאשר עבירות השיבוש והרצח מהוות אירוע אחד ולכן ראוי שגם העונש בגינן יהיה אחד. לטענת הסניגור, במקרים הספורים שבהם בחרו להאשים נאשם גם בעבירות נוספות, לא ניתן ככלל עונש עצמאי מעבר למאסר העולם, והסניגור הפנה לפסיקה. הסניגור עתר שלא להטיל ענישה נפרדת בגין עבירת האיומים ועבירת השיבוש מהלכי משפט, ולחילופין עתר שבמידה ובית המשפט ימצא לנכון להטיל עונש נפרד, הסניגור ביקש להסתפק במאסר מותנה בלבד, עונש שלדעת ההגנה הוא עונש שמצוי בתוך המתחם ותואם את מדיניות הענישה המקובלת. לחילופין, הסניגור ביקש שהענישה תוטל בחופף לעונש המאסר העולם חובה בגין עבירת הרצח. **הנאשם אמר** בבית המשפט (עמ' 273 לפר'): המילים שהוא יגיד, אין להן הרבה משקל וערך, הוא מביע התנצלות עמוקה וחרטה עמוקה בפני נטע בר ציון, בתה של המנוחה, ומשפחתה, סליחה גדולה על הכאב הגדול, על חורבן הבית ועל

הריקנות שבחיים. הוא הולך לשלם על זה בחיים שלו, זה דבר שהוא לא קל, החיים שלו עפו לעזאזל, וזה מחיר שהוא יצטרך לשלם כל החיים. המנוחה הייתה אהבת חיי והוא מקווה שלזה יהיה מי שיאמין.

דין וגזירת העונש:

הנאשם הורשע בעבירות הבאות: **רצח בכוונה תחילה**, לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, **איומים** (ריבוי מקרים), לפי סעיף 192 לחוק העונשין, **שיבוש מהלכי משפט**, לפי סעיף 244 לחוק העונשין. בהכרעת הדין דחינו את טענות הנאשם לתחולת סעיף 300(א)(2) לחוק בעניינו, וקבענו שאין להטיל על הנאשם עונש מופחת בגין עבירת הרצח שביצע. משכך, כמצוות המחוקק, יוטל אפוא על הנאשם **עונש מאסר עולם חובה** בגין עבירת הרצח שביצע. כאמור, **התביעה** עתרה להטיל על הנאשם, בנוסף לעונש מאסר העולם חובה, ענישה מצטברת בגין ההרשעה בעבירות האיומים ובעבירת שיבוש מהלכי משפט. **ההגנה** עתרה שלא להטיל על הנאשם ענישה נפרדת בגין עבירת אלה, לחילופין, עתרה ההגנה להסתפק במאסר מותנה בלבד, ולחילופין, עתרה ההגנה שהענישה שתוטל תרוצה בחופף לעונש מאסר העולם חובה בגין עבירת הרצח.

לפי הפסיקה, עבירת הרצח ועבירת שיבוש מהלכי המשפט שביצע הנאשם, הינן "אירוע אחד":

בהכרעת הדין נקבע, בין השאר, שמיד לאחר שהנאשם רצח את המנוחה, הוא ביצע פעולות המהוות עבירה של שיבוש מהלכי משפט, וזאת כדי להקשות על גילוי הרצח, להעלים ראיות, להקשות על איתורו ועל תפיסתו, ולעכב ולהקשות על חקירת המשטרה (סע' 6 להכרעת הדין). **עבירת הרצח ועבירת שיבוש מהלכי המשפט** שביצע הנאשם, **מהוות "אירוע אחד"**, שכן הן חלק מאותה תכנית עבריינית, קיימת סמיכות זמנים ביניהן, והן מקיימות את מבחן **"הקשר ההדוק"** כפי שנקבע בהלכת ג'אבר (ע"פ 4910/13 ג'אבר, מיום 29.10.14, וראו גם: ע"פ 5080/15 עביד, מיום 10.3.16, בסע' 15 לפסה"ד). בית המשפט העליון פסק, בין השאר, בעניין זה:

"כדי לעמוד על עוצמת הקשר שבין העבירות שומה על בית המשפט לעמוד על נסיבותיו העובדתיות של העניין שלפניו, ולבחון אם יש בהן כדי להצביע על קשר הדוק בין העבירות. ... במסגרת זו ניתן לבחון, למשל... האם העבירות התרחשו בסמיכות של זמן או מקום; האם ביצועה של עבירה אחת נועד לאפשר את ביצועה של העבירה האחרת או את ההימלטות לאחר ביצועה, וכיוצא באלו נסיבות עובדתיות. קיומה של נסיבה אחת או יותר מנסיבות אלו (ואין זו רשימה סגורה) עשוי להעיד על קשר הדוק בין העבירות השונות, המלמד כי באירוע אחד עסקינן..." (ע"פ 1261/15 דלאל, מיום 3.9.15, בסע' 22 לפסה"ד).

על כן: כאשר כאמור, **עבירת הרצח ועבירת שיבוש מהלכי המשפט** שביצע הנאשם, מהוות **"אירוע אחד"**, הרי שלאור מצוות המחוקק בהטלת עונש מאסר עולם חובה בגין עבירת הרצח, לא אקבע מתחם עונש הולם לאירוע זה (בהקשר זה, ראו **בפסיקת בית המשפט העליון** דוגמאות למקרים שבהם הנאשם הורשע בעבירת רצח, ולא הוטל עליו עונש מאסר בפועל נוסף מצטבר למאסר העולם, בגין עבירת שיבוש מהלכי המשפט שגם בה הוא הורשע, למשל: ע"פ 3239/14 חמאסה, מיום 8.11.16; ע"פ 7090/15 ח'ליפה, מיום 25.8.16; ע"פ 2286/14 גייבדנוב, מיום 23.11.15; ע"פ 4655/12 אדרי, מיום 29.9.14).

עבירות האיומים שביצע הנאשם הינן "אירוע אחד", נפרד, משאר העבירות דלעיל: עבירות האיומים בוצעו במהלך תקופה לא מבוטלת לפני ביצוע הרצח, והן אינן חלק אינטגרלי מאותה "תכנית עבריינית" של רציחת המנוחה. על כן, אקבע מתחם עונש הולם אחד, נפרד, לעבירות האיומים שביצע הנאשם, וזאת בהתאם לעיקרון ההלימה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות, במידת הפגיעה בו, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ובמדיניות הענישה הנהוגה [סע' 40ב - 40ג וסע' 40ג(א) לחוק]. כל זאת, תוך התחשבות, בין השאר, במספר העבירות, תדירותן, הזיקה ביניהן, ושמירה על יחס הולם בין חומרת מכלול המעשים ומידת אשמו של הנאשם לבין תקופת המאסר שעליו לשאת בה [סע' 40ג לחוק].

קביעת מתחם העונש ההולם לעבירות האיומים שביצע הנאשם:

הערך החברתי שנפגע מביצוע עבירות האיומים:

עבירת האיומים נועדה להגן על שלווה נפשו, ביטחון וחירות פעולתו של הפרט, כפי שכבר נפסק:

"האיום הוא אפוא ביטוי שהמשפט מטיל עליו מגבלות תוך פגיעה בחופש הביטוי, וזאת כדי להגן על ערכים אחרים ובהם שלווה נפשו, ביטחון וחירות פעולתו של הפרט. האיום מסכן את חירות פעולתו של הפרט שכן פעמים רבות האיום כרוך גם בצפייה להתנהגות מסוימת מצד המאיים שהמאיים מבקש להשיג באמצעות השמעת האיום." (רע"פ 2038/04 למ, מיום 4.1.06, בסע' 7 לפסה"ד).

ועוד נפסק בהקשר זה:

"מניעת ההפחדה וההקנטה... היא שעומדת ביסוד האינטרס החברתי המוגן בעבירת האיומים... אינטרס החברה הוא להגן על שלווה נפשו של הפרט... מפני מעשי הפחדה והקנטה שלא כדין." (ע"פ 103/88 ליכטמן, מיום 6.9.89, בסע' 6 לפסה"ד).

מידת הפגיעה בערכים החברתיים כתוצאה מעבירות האיומים:

כפי שנקבע בהכרעת הדין, החל מכחצי שנה לאחר נישואיהם ואילך, התנהג הנאשם כלפי המנוחה באופן אובססיבי, שכלל פרצי קנאה, אלימות מילולית, התקפי זעם שלוו בהרמות קול מרובות, שבירת חפצים, איומים בפגיעה שלא כדין בגופה ובשמה הטוב של המנוחה בכוונה להפחידה, התבטאויות תוקפניות בעל פה ובאמצעות שליחת מסרונים, גדושי חרפות וגידופים, השפלות ומסרים מאיימים, ובהם, בין היתר, איים הנאשם שישלח הודעות למכריה שהיא זונה, שאם הם יפרדו הוא יסחט אותה בכספים, שהוא ידקור את המנוחה ויעדיף למנוחה להיעלם. בעקבות החרפת ביטוי האלימות ועלייה בתדירותם, ועל רקע גילויי הקנאה מצד הנאשם שגרמו למנוחה חשש ממשי מפניו, ולבקשת המנוחה, הוצא נגד הנאשם, ביום 1.4.14, צו הרחקה (סע' 6 להכרעת הדין). עוד נקבע בהכרעת הדין, שהראיות מלמדות על הפחד הממשי שהמנוחה חשה מפני הנאשם עקב שוב ושוב אימויו כלפיה, הן ע"פ והן במסרונים (סע' 217 להכרעת הדין), כמפורט בהרחבה בהכרעת הדין. הפגיעה בערכים החברתיים עקב עבירות האיומים שביצע הנאשם היא אפוא משמעותית, ומתפרשת על פני תקופה ארוכה יחסית שבה הנאשם איים ושב ואיים על המנוחה, ופגע שוב ושוב בשלוות נפשה.

נסיבות הקשורות בביצוע עבירות האיומים שביצע הנאשם [סע' 40ט(א) לחוק]:

הנזק שנגרם מביצוע עבירות האיומים [סע' 40ט(א)(4) לחוק] - כאמור, בהכרעת הדין נקבע, בין השאר, שהראיות מלמדות על הפחד הממשי שהמנוחה חשה מפני הנאשם עקב שוב ושוב איומיו כלפיה, הן ע"פ והן במסרונים. בדיונים בבית המשפט לענייני משפחה, המנוחה סיפרה, בין השאר, על איומים והשפלות, התקפי קנאה מטורפים, הטרדות, נזק לרכוש ומסרוני נאצה מצד הנאשם, שגורמים לה לחשוש לחייה. בעקבות בקשתה של המנוחה הוצא נגד הנאשם צו הרחקה, שהוארך מעת לעת (סע' 8 להכרעת הדין).

הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את עבירות האיומים [סע' 40ט(א)(5) לחוק] - כפי שנקבע בהכרעת הדין, התנהגותו הפוגענית של הנאשם ומסרוני הנאצה הבלתי פוסקים שהנאשם שלח למנוחה, מעידים על זעמו של הנאשם כלפי המנוחה ועל האובססיות שלו (סע' 9 להכרעת הדין). עוד נקבע, כי הנאשם לא היה מוכן להשלים עם פרידתה של המנוחה ממנו ועם יציאתה מחייו ובמשך חודשים קודם לרציחתו אותה, הנאשם מירר את חייה של המנוחה, בכך שהתנהג כלפיה באופן אובססיבי, שכלל פרצי קנאה, אלימות מילולית, התקפי זעם, שבירת חפצים, איומים, התבטאויות תוקפניות לרבות במסרונים רבים, גדושי חרפות, השפלות ולעיתים במסרים מאיימים (סע' 210 להכרעת הדין).

יכולתו של הנאשם להימנע מהמעשה, לרבות עקב התגרות של נפגעת העבירה [סע' 40ט(א)(7) לחוק] **והקרבה לסייג לאחריות פלילית** [סע' 40ט(א)(9) לחוק] - טענותיו של הנאשם בהקשר לנושאים אלה נדונו בהרחבה בהכרעת הדין, ונדחו תוך הנמקה מפורטת. בתמצית שבתמצית, בהכרעת הדין נקבע, בין השאר, כי הנאשם לא ממלא אחר הגנת "השכרות" (גם לא הגנת השכרות החלקית) ולא כל שכן שהוא לא עורר ספק סביר בעניינה (סע' 6 להכרעת הדין). לעניין עונש מופחת בעבירת הרצח - נקבע כי ההגנה לא הוכיחה אף לא אחד מהתנאים לתחולת סע' 300א(א) לחוק העונשין (לא כל שכן שההגנה לא הוכיחה אותם ברמה של מאזן ההסתברויות; סע' 208 להכרעת הדין). כמו כן נקבע כי טענות הנאשם בדבר קינטור שלו על ידי המנוחה, עובדתית ומשפטית לא הוכחו, והן נדחו (סע' 165-169 להכרעת הדין). אין אפוא עילה או הצדקה להפחית מחומרת ההתייחסות העונשית לעבירות שביצע הנאשם.

האלימות וההתעללות המילולית של הנאשם בנפגעת העבירה [סע' 40ט(א)(10) לחוק] - כפי שנקבע בהכרעת הדין וכאמור, במשך חודשים קודם לרציחתו אותה, הנאשם מירר את חייה של המנוחה, בכך שהתנהג כלפיה באופן אובססיבי, שכלל פרצי קנאה, אלימות מילולית, התקפי זעם, איומים, התבטאויות תוקפניות לרבות במסרונים רבים, גדושי חרפות, השפלות ולעיתים במסרים מאיימים (סע' 210 להכרעת הדין). האלימות וההתעללות המילולית של הנאשם במנוחה במעשיו דלעיל, מדברות אפוא בעד עצמן.

עבירת האיומים - מדיניות הענישה הנהוגה:

מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות האיומים שבהן הורשע הנאשם, מלמדת על מידת ענישה בהתאם לנסיבותיו הספציפיות של כל מקרה ומקרה. להלן יצוינו מספר פסקי דין שמהם ניתן ללמוד על מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות איומים, וזאת בנסיבות ובנתונים שמהם ניתן להקיש לנסיבות ולנתונים שבפנינו:

· ע"פ 6468/13 **צרפתי** [(מיום 3.5.15); (תפ"ח (ת"א) 35192-06-12)] - הנאשם הורשע, לאחר הליך הוכחות, בעבירות של ניסיון לרצח, החזקת נשק שלא כדין, שתי עבירות של איומים והפרת הוראה חוקית - ביהמ"ש המחוזי (מותב זה) קבע **מתחם עונש** הולם לגבי **כל אחת משתי עבירות האיומים** שבהן הורשע.

הנאשם, **בין מאסר על תנאי ל- 3 חודשי מאסר בפועל**. סה"כ הוטלו על הנאשם 11 שנות מאסר. בית המשפט העליון קבע כי בית משפט קמא איזן כראוי בין כלל שיקולי הענישה, אך ביהמ"ש העליון נתן משקל רב יותר לגילו המתקדם של המערער (כבן 75 שנים) ולמצבו הרפואי, והפחית, לפנים משורת הדין, שנת מאסר אחת, כך שעונש המאסר יעמוד על 10 שנות מאסר בפועל.

· רע"פ 2016/11 **קדוש** (מיום 14.3.11) - הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, **בעבירת איומים** ונידון, בין היתר, ל- **3 חודשי מאסר בפועל אשר ירוצו בעבודת שירות**. הנאשם איים על המתלוננת, שבינה לבין אחיו של הנאשם התקיים הליך משפטי אזרחי בעניין חוב כספי.

· ע"פ 1483/10 **נוביקוב** (מיום 30.6.10) - הנאשם הורשע עפ"י הודייתו **בעבירה של איומים** ונידון, בין היתר, ל- **5 חודשי מאסר בפועל** (בנוסף הופעל מאסר על תנאי בן 7 חודשים, חלקו בחופף, כך שסה"כ הוטלו 9 חודשי מאסר בפועל). הנאשם איים על המתלונן, על רקע חוב כספי נטען. לנאשם היה עבר פלילי מכביד.

· רע"פ 1293/08 **קורניק** (מיום 25.6.08) - הנאשם הורשע, לאחר הליך הוכחות, **בעבירת איומים**, והוטלו עליו, בין היתר, **12 חודשי מאסר בפועל**. הנאשם איים בפגיעה שלא כדין בגופה וחירותה של בת זוגו החיה בנפרד ממנו. לנאשם לא היה עבר פלילי.

· תפ"ח (מרכז) 8452-01-13 **קטש** (מיום 10.12.13) - הנאשם הורשע, על פי הודייתו: **אישום ראשון - תקיפה בנסיבות מחמירות (ריבוי עבירות) ואיומים (ריבוי עבירות)**. במסגרת אישום זה, בין היתר, בהזדמנויות רבות איים הנאשם על המתלוננת בכך שיפגע בה ובמקורביה, וכן שירצח אותה. כמו כן הנאשם שלח למתלוננת עשרות הודעות מאיימות בפייסבוק, תוך שימוש במילים גסות ובוטות, ובין היתר איומים ברצח. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם לאישום זה שנע בין **מספר חודשי מאסר בפועל לבין שנת מאסר בפועל; אישום שני - איומים**. במסגרת אישום זה, בין היתר, משכנסה המתלוננת לדירה, נעל הנאשם את הדלת, נטל חפץ בדמות אקדח שהיה עטוף בכפיה, ואיים על המתלוננת שיפגע בה. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם לאישום זה שנע בין **מאסר על תנאי למספר חודשי מאסר בפועל; אישום שלישי - איומים והטרדה באמצעות בזק** במסגרת אישום זה, בין היתר, התקשר הנאשם למתלוננת, וחברתה של המתלוננת ענתה לו והבהירה לנאשם כי המתלוננת אינה מעוניינת לשוחח עימו. הנאשם הגיב בכעס, ואיים על החברה שיפגע בה, בילדיה ובמתלוננת. בנוסף, איים הנאשם שיפגע בפרטיותה של המתלוננת באמצעות תמונה בפייסבוק. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם לאישום זה שנע בין **מאסר על תנאי למספר חודשי מאסר בפועל; אישום רביעי - תקיפה בנסיבות מחמירות (ריבוי עבירות)**. הוטלו על הנאשם, בין היתר, **בגין כל העבירות בהן הורשע - 26 חודשי מאסר בפועל**. נאשם צעיר, ללא עבר פלילי.

· עפ"ג (ב"ש) 36839-12-12 **בורוקאר** (מיום 23.1.13) - המערער הורשע על סמך הודאתו בכך שסטר לבת זוגו **ואיים עליה**, והוטלו עליו, בין היתר, **10 חודשי מאסר בפועל**. למערער היה עבר פלילי מכביד.

· ת"פ (שלום ת"א) 9241/08 **בר** (מיום 21.2.10), הנאשם הורשע עפ"י הודייתו **בעבירת איומים והיזק לרכוש** ונידון, בין היתר, ל- **4 חודשי מאסר על תנאי**. הנאשם איים על עו"ד. עברו של הנאשם היה נקי.

על-כן: בהתאם למעשי הנאשם המתוארים בהכרעת הדין שבה הנאשם הורשע (גם) בעבירה של **איומים (ריבוי מקרים)**, בנסיבות ביצוע העבירות על ידי הנאשם בתיק זה ולאור שאר הרכיבים הרלבנטיים דלעיל, **מתחם העונש ההולם בעבירות האיומים שביצע הנאשם הינו אפוא בין 6 ל - 12 חודשי מאסר בפועל.**

נסיבות שאינן קשורות בביצוע עבירות האיומים שביצע הנאשם [סע' 40א לחוק]:

הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו [סע' 40א(1) לחוק] - הנאשם הינו כבן 50 שנה, ויהא זה מאסרו הראשון; לדברי הסניגור, לנאשם אין כל יכולת כלכלית, ובהתחשב בעונש מאסר העולם שצפוי להיגזר עליו, גם אין לו יכולת השתכרות עתידית.

הפגיעה של העונש במשפחתו של הנאשם [סע' 40א(2) לחוק] והנזקים שנגרמו לנאשם מביצוע העבירה **ומהרשעתו [סע' 40א(3) לחוק]** - לדברי הסניגור, הנאשם גרוש, אב לשתי בנות מנישואיו הראשונים, ועצם הרשעתו ומעצרו גרמו לפגיעה קשה גם בבני משפחתו, הוריו, בנותיו, גרושתו ואחיו של הנאשם.

נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו [סע' 40א(4) לחוק] - בבית המשפט הנאשם הביע התנצלות וחרטה עמוקה בפני נטע בר ציון, בתה של המנוחה, ומשפחתה, והוא ביקש סליחה גדולה (עמ' 273 לפר').

שיתוף הפעולה של הנאשם עם רשויות אכיפת החוק בעניין עבירות האיומים [סע' 40א(6) לחוק] - הנאשם כפר בעבירות האיומים כפי שזו זכותו, נשמעו ראיות, ונקבעה אשמתו (גם) בעבירות האיומים.

התנהגותו החיובית של הנאשם [סע' 40א(7) לחוק] - לדברי הסניגור, הנאשם שימש במשך שנים כנגן בלהקת "הברירה הטבעית", נחשב לאדם מכובד מן היישוב, נורמטיבי לחלוטין.

עברו הפלילי של הנאשם [סע' 40א(11) לחוק] - אין לנאשם עבר פלילי.

הרתעה - כלל העבירות שביצע הנאשם: בענישה אשר תוטל על הנאשם יש צורך בהרתעתו מפני ביצוע עבירות נוספות בעתיד [סע' 40 לחוק], ובהרתעת הרבים מפני ביצוע עבירות כגון אלה שביצע הנאשם [סע' 40 לחוק].

עונש חופף או מצטבר לעונש מאסר העולם חובה בגין הרצח שביצע הנאשם:

בבואנו לקבוע האם הענישה בגין עבירות האיומים תוטל באופן חופף או מצטבר לעונש מאסר העולם חובה שיוטל על הנאשם בגין עבירת הרצח שביצע, יש לבחון את השיקולים שנקבעו בפסיקת בית המשפט העליון בעניין זה, כאשר נאשם הורשע בעבירת רצח וכן בעבירה/עבירות נוספות. כך למשל, כשדובר בנאשם שהורשע בעבירת רצח ובעבירות מין חמורות באמו של קורבן הרצח, בית המשפט העליון קבע:

"...השיקול הראשון בוחן את זיקתן של העבירות בהן הורשע הנאשם זו לזו. לפי שיקול זה ככל שהזיקה בין העבירות הדוקה יותר, וככל שהעבירות שלובות זו בזו, נובעות ממסגרת עובדתית משותפת או מתכנית עבריינית אחת - כך תקטן הנטייה השיפוטית לגזור על הנאשם עונש לריצוי במצטבר...זיקה הדוקה בין המעשים, גם אם אין בה כדי להפכם ל"מעשה אחד", עשויה לתמוך בענישה חופפת.

השיקול השני, בוחן את מהותן של העבירות. לפי שיקול זה ככל שהעבירות בהן הורשע הנאשם חמורות יותר, כך מתגברת הנטייה להטיל עליו ענישה מצטברת. לשם כך על בית המשפט לשקול, בין היתר, את חומרת המעשה ואת חומרת העבירות בהן הורשע הנאשם, את אופי המעשים ואת נסיבות ביצועם. במסגרת זו עליו לבחון, בין היתר, האם המעשה חמור במידה כזו שיש הצדקה למצות עמו את הדין עד תום. בנוסף לשני השיקולים הנ"ל יש להתחשב, במסגרת עריכת האיזון הכולל, גם בנסיבותיו האישיות של הנאשם: בגילו, בעברו הפלילי, בשאלה האם הודה במעשים, או הביע חרטה כנה וכדומה..." (ע"פ 2134/12 ליושצנקו, מיום 27.8.15, בסע' 13 לפסה"ד).

ועוד נפסק בעניין זה:

כידוע במסגרת שיקוליו אם להטיל עונשי מאסר בפועל במצטבר או בחופף, בוחן בית המשפט, בין היתר, את אופי המעשים, נסיבות ביצועם ומידת הפגיעה והנזק שהמעשים יצרו...ככלל, מקום בו נגזרו על נאשם מספר עונשי מאסר בעבירות שונות באותו תיק, ירוצו אלו בחופף, אלא אם בית המשפט שגר את דינו קבע אחרת, באופן המהווה חריג לכלל...חריג זה מגלם את האינטרס החברתי שבמיצוי דינו של מי שהורשע בביצוע של מספר עבירות חמורות. אינטרס שמתגבש מקום שמדובר בעבירות חמורות, שנעברו בנסיבות קשות...ובראשן עבירות הפוגעות בערך חיי האדם." (ע"פ 5622/08 משה, מיום 14.2.16, בסע' 41 לפסה"ד).

בענייננו, לאור מהות וסוג העבירות "הנלוות" - עבירות איומים (שאינן מהעבירות החמורות מאוד בספר החוקים), הנלוות לעבירת הרצח ולעבירת השיבוש מהלכי משפט, בשים לב "לתמונה כולה", ובכלל זה גם לזיקה שבין עבירות האיומים, שעל אף שקבעתי שעבירות האיומים אינן "אירוע אחד" הרי שהן כוונו כלפי אותו קורבן - המנוחה, וכפי שנקבע בהכרעת הדין, רצח המנוחה בידי הנאשם היה תולדה וסופה של התנהגותו ומחשבתו המתמשכות של הנאשם כלפי המנוחה, שלוו, בין השאר, באלימות מצידו (בעיקר מילולית) כלפיה, שלעיתים קרובות היתה חריפה ומאיימת (סע' 202 להכרעת הדין), ובנוסף, בשים לב לכך שיוטל על הנאשם עונש מאסר עולם חובה כמצוות המחוקק, הרי שבלי לגרוע מחומרת מעשיו של הנאשם בעבירות האיומים שביצע, אציע לחברי לחפוף את העונש שיוטל בגין עבירות האיומים לעונש מאסר העולם חובה שיוטל על הנאשם בגין עבירת הרצח.

הבאתי לעיל דוגמאות מהפסיקה שבהן הורשע הנאשם בעבירת רצח, ובנוסף הורשע הנאשם, בין היתר, בעבירת שיבוש מהלכי משפט, ובאותן דוגמאות הוטל עונש מאסר עולם חובה, **ללא** עונש נוסף מצטבר בגין העבירות הנוספות. לא זו אף זו, אלא שבשורה של מקרים שבהם הורשע הנאשם בעבירת רצח ובעבירות נוספות (אף חמורות מאלה שבענייננו), הוטל על הנאשם עונש מאסר עולם חובה בלבד בגין עבירת הרצח **ללא** עונש נוסף מצטבר בגין העבירות הנוספות. ראו למשל: ע"פ 3239/14 **חמאסה**, (מיום 8.11.16) - הנאשם הורשע בעבירות רצח, שיבוש מהלכי משפט, גניבה, ושהייה בלתי חוקית; ע"פ 6386/12 **עמנואלוב** (מיום 6.12.15) - הנאשם הורשע בעבירות רצח וחבלה בכוונה מחמירה, ביהמ"ש המחוזי (מותב זה) הטיל בגין עבירת החבלה בכוונה מחמירה 60 חודשי מאסר, מתוכם 20 במצטבר לעונש מאסר העולם. ביהמ"ש העליון קבע כי העונש כולו ירוצה בחופף, בין השאר, לדברי בית המשפט העליון, כי לא ניתן להתעלם מזיקתן ההדוקה של העבירות, השלובות זו בזו, נובעות ממסגרת עובדתית משותפת, ומהוות יחדיו אירוע עבריני אחד; ע"פ 3156/10 **אדמוב** (מיום 16.10.12) - הנאשם הורשע בעבירות רצח, התפרצות למקום מגורים, החזקת סכין והשמדת ראיה; ע"פ 4514/10 **דיבה** (מיום 3.9.12) - הנאשם הורשע בעבירת רצח ובשתי עבירות של

חבלה בכוונה מחמירה; ע"פ 2098/08 **פרעוני** (מיום 28.12.11) - אחד מהנאשמים הורשע בעבירות רצח, נשיאה והובלת נשק, איומים וקשירת קשר לביצוע פשע; ע"פ 2590/06 **סלמאן** (מיום 10.12.09) - הנאשם הורשע בעבירות רצח ופציעה בנסיבות מחמירות. בכל המקרים הללו **לא** הוטל על הנאשם עונש מצטבר לעונש מאסר העולם שהוטל עליו בגין עבירת הרצח שביצע (בצד עבירות נוספות, כאמור).

פיצוי

כאמור, התביעה עתרה להטיל על הנאשם פיצוי בגובה הסכום המירבי הקבוע בחוק בסך 258,000 ₪, כפיצוי לבתה של המנוחה. כאמור, הנזקים שנגרמו לבתה של המנוחה פורטו **בהצהרת נפגעת העבירה (במ/1)**, ובתמצית: המוות של אמה מלווה אותה יום יום. הדרך האכזרית בה נלקחה השאירה בה צלקת עמוקה. ניסיונות לבניית חיים חדשים מלווים במאבקים וכאב רב. בעזרת עזרה מקצועית (המלווה בהוצאות כספיות גבוהות) היא מצליחה, עם כל הכאב, להתנהל ולהמשיך בחייה. בעקבות המוות של אמה, אשר היתה שותפה במסעדה מצליחה, נגרעו ממנה זכויות עסקיות. היא הפסידה וממשיכה להפסיד סכומי כסף גדולים. בנוסף, עסק נוסף אשר פתחה אמה בשלושת החודשים האחרונים לחייה, נאלץ להיסגר. הדבר היה כרוך בהוצאות רבות והפסד כספי בסדר גודל של מאות אלפי שקלים. החלל העצום שהשאירה אחריה לעולם לא יתמלא. **הסניגור טען** כי לנאשם אין כל יכולת כלכלית, ולדבריו, כיום אין לנאשם דבר חוץ מהבגדים שעל גופו והציוד האישי שיש לו בבית הכלא; לדברי הסניגור, לנאשם אין חסכוניות, דירה, או רכוש, אין לו משפחה שיכולה לתמוך בו כלכלית, ובהתחשב בעונש מאסר העולם שצפוי להיגזר עליו ממילא גם אין לו יכולת השתכרות עתידית. הסניגור ביקש מבית המשפט להתחשב בכך שלא יהיה ביכולתו של הנאשם לעמוד בכל סכום שייגזר. **ואולם**, כבר נפסק לא אחת, כי יכולותיו הכלכליות של נאשם אינן מהוות שיקול בקביעת שיעור הפיצוי לנפגע/ת העבירה, כפי שקבע ביהמ"ש העליון:

"רכיב הפיצוי הכספי הוא רכיב עונשי הנגזר בנוסף לרכיבי העונש האחרים, ותכליתו הענקת מזור לנפגע העבירה...הלכה היא כי יכולותיו הכלכליות של העבריין אינן מהוות שיקול בקביעת שיעור הפיצוי, ואין בהיעדר יכולת כלכלית כדי להצדיק התערבות בשיעור הפיצוי..." (ע"פ 9308/12 **עיסא**, מיום 30.7.15, בסע' 103 לפסה"ד)

עבירת הרצח שביצע הנאשם, מהחמורות שבעבירות, והנסיבות החמורות והאכזריות של ביצוע עבירה זו ע"י הנאשם כפי שפורטו בהכרעת הדין, לצד הנזקים הקשים בתחומים שונים **(במ/1)** שנגרמו לבתה של המנוחה בעקבות רצח אמה בידו הנאשם, מצדיקים את חיוב הנאשם בפיצוי בתה של המנוחה בסכום המירבי הקבוע בחוק (ראו מקרים נוספים שבהם חוייב נאשם שהורשע בעבירת רצח, בפיצוי נפגע/י העבירה בסכום המירבי שבחוק: ע"פ 4087/14 **סקורדוק**, מיום 5.1.17; ע"פ 7090/15 **ח'ליפה**, מיום 25.8.16; ע"פ 8512/14 **קומשין**, מיום 18.7.16; ע"פ 1769/14 **סועאד**, מיום 27.1.16; ע"פ 6304/12 **ספרונוב**, מיום 26.1.15).

על כן: לאור האמור והמפורט בהכרעת הדין, ולאור כל האמור והמפורט לעיל, לרבות עבירת הרצח שביצע הנאשם בנסיבות ביצועה, העבירות הנוספות שביצע, מתחם הענישה שנקבע לעיל לעבירות האיומים על רכיביו הרלבנטיים, הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות שביצע הנאשם, גילו של הנאשם, עברו הנקי, הצהרת נפגעת העבירה **במ/1** והנזק שנגרם מביצוע העבירות ע"י הנאשם, הטיעונים לעונש, מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות שביצע הנאשם, והטלת

עונש מאסר עולם חובה על הנאשם, אני מציע לחבריי להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר עולם חובה.

2. 10 חודשי מאסר בפועל, שירותו בחופף לעונש מאסר העולם חובה שהוטל לעיל.

3. הנאשם ישלם פיצוי בסך של 258,000 ₪ לנטע בר ציון, בתה של המנוחה. הפיצוי האמור יופקד בקופת בית המשפט ב- 20 תשלומים חודשיים, רצופים ושווים, החל מיום 1.7.17 ובכל ראשון לחודש שלאחר מכן. לא יופקד כל תשלום מסכום הפיצוי האמור במלואו ובמועדו, הרי שמלוא סכום הפיצוי יעמוד לפרעון מיידי ויישא הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום שבו אמור היה הנאשם לשלמו, ועד למועד תשלומו המלא בפועל.

גלעד נויטל, שופט
אב"ד

השופט מאיר יפרח:

אני מסכים.

מאיר יפרח, שופט

השופטת גיליה רביד:

אני מסכימה.

גיליה רביד,
שופטת

סוף דבר:

אנו גוזרים אפוא, פה אחד, על הנאשם, אילן בן עמי, את העונשים הבאים:

1. מאסר עולם חובה.

2. 10 חודשי מאסר בפועל, שירותו בחופף לעונש מאסר העולם חובה שהוטל לעיל.

3. הנאשם ישלם פיצוי בסך של 258,000 ₪ לנטע בר ציון, בתה של המנוחה. הפיצוי האמור יופקד בקופת בית המשפט ב- 20 תשלומים חודשיים, רצופים ושווים, החל מיום 1.7.17 ובכל ראשון לחודש שלאחר מכן. לא יופקד כל תשלום מסכום הפיצוי האמור במלואו ובמועדו, הרי שמלוא סכום הפיצוי יעמוד לפרעון מידי וישא הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום שבו אמור היה הנאשם לשלמו, ועד למועד תשלומו המלא בפועל.

התביעה תעביר תוך 7 ימים מהיום למזכירות בית המשפט את פרטי בתה של המנוחה, כדי שניתן יהיה להעביר אליה את סכום הפיצוי.

הוסברה לנאשם זכותו לערער על פסק הדין תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"ח אדר תשע"ז, 26 מרץ 2017, במעמד הצדדים.

גיליה רביד, שופטת

מאיר יפרח, שופט

גלעד נויטל, שופט
אב"ד